

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.224/2017/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, a 2017. év november hó 2. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2017. év március hó 31. napján kelt 11.B.52/2016/54. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a 2017. március 31. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján is meghozottnak tekinti.

A másodfokú eljárás során felmerült 20.880,- (húszezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A törvényszék a vádlott bűnösségét emberölés bűntettének kísérletében /Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés e./ és f./ pontja/, könnyű testi sértés vétségében /Btk. 164. § (1) bekezdés és (2) bekezdés/, valamint fogolyszökés bűntettének kísérletében /Btk. 283. § (1) bekezdés/ mondta ki. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 14 év, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra - helyesen: mellékbüntetésül - ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viselésére is kötelezte a vádlottat.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő felmentés végett jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.596/2017/1. számú átiratában a törvényszék ítéletének helybenhagyására tett indítványt azzal, hogy az ítéltábla tüntesse fel a 2017. év március hó 31. napján tartott tárgyalási napot is, mert ez is a bizonyítás része volt.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen már az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanságát /felderítetlenségét/ is sérelmezte, ezért annak hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt másodlagosan.

A vádlott sérelmezte, hogy a DNS vizsgálat elvégzése nem járt eredménnyel, sőt, mi több, annak elvégzése egyszersmind megghiúsította az ujjnyomat-vétel lehetőségét is.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalanoknak találta.

A másodfokú bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezésekkel megtámadott első fokú ítéletet az ahhoz vezető eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályok betartása megtörtént-e. Ezt a kérdést igenlően döntötte el.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben kellő mélységben, illetve részletességgel lefolytatta, ennek során túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg. Az csupán kismértékben megalapozatlan /Be. 351. § (2) bekezdés b./ pont II. fordulat/, mert nem tartalmazza a vádlott testfelépítésére vonatkozó adatokat. A részleges megalapozatlanságot az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján akként orvosolta, hogy rögzítette: - a vádlott a két rendőrhöz képest erős testfelépítésű volt a cselekmény elkövetésekor.

A vádlottat az Egri Törvényszék a 2017. július 11. napján kihirdetett 11.B.4/2014/282. számú ítéletével - nem jogerősen - emberölés büntetétéhez [Btk.160.§ (1) bek.,(2) bek. b),d),k)] nyújtott bűnsegédi bűnrészesség miatt 16 év, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Egyebekben tehát az elsőfokú tényállás megalapozott, kellően felderített, nem szenvedett sem felderítési, sem bizonyítási hiányosságban.

A DNS-vizsgálattal kapcsolatos nyom-letörlés tényére a nyomozás során a DNS szakértő elfogadható magyarázatot adott. Kétségtelen, hogy célszerűbb lett volna a nyomozás során az elkövetés eszközére, a löfegyverre vonatkozóan akként elvégezni a bizonyítás felvételét, hogy előbb az ujjnyomokat rögzíteni, majd pedig a DNS törlésre sort keríteni.

A nyomozati hibát ugyanakkor már a nyomozás során orvosolta tanú1. vallomása és a többi bizonyíték, mégpedig egybehangzóan, melyek nyomon követésével világos, hogy egy dinamikus történeti folyamatnak voltak nevezettek a tanú1 tanú1. tanú ugyanis azt vallotta, hogy neki tanú2. rendőrtörzsőrmester azt mondta el a helyszínen - feldúlva, mintegy sokk hatása alatt, az eseményektől végletekig felzaklatva -, hogy a vádlott „el akarta venni” társától a fegyvert. Ez kétségtelenül azt a látszatot kelti, mintha valójában nem került volna sor a fegyver elvételére, azonban nem erről van szó. A dinamikus cselekménysornak egy olyan pontjáról, szegmenséről számolt be ezzel az előadással a tanú, mikor *még nem került sor* a fegyver elvételére, hanem csupán annak észlelésére, hogy a vádlott ezt a cselekményt akarja megvalósítani, azaz a löfegyvert el akarja venni tanú3. rendőrmestertől. *Az elvétel azonban végül is megvalósult*, hiszen ebben teljes mértékben egybehangzó a két rendőr vallomása, ennél fogva az esetlegesség, távoli feltételezése a két rendőr összebeszélésének, a fegyverhasználat utólagos „eltussolásának” ami nem lehet megalapozott, azaz tényszerűen nem cáfolható, hogy nem „egyeztetett” a két tanú; tanú3. ugyanis ebben az esetben nem mondta volna, hogy csak a fegyverének visszavételével, annak visszaszerzésével volt elfoglalva, ha ez valóban nem így történt volna meg.

A másodfokú bíróságnak sem volt tehát semmi oka kétségbe vonni a két tanú mindenben egybehangzó vallomását azzal, hogy azt a most kifejtettek szerint nem gyengítette azokat dr. tanú1. tanú vallomása sem, és a többi bizonyítékkal is ez a helyzet.

Idevág, hogy a fegyverszakértő előadása szerint a fegyver kibiztosítása, csőre töltése nem járt különösebb hanghatással, azaz az olyan, a köznap értelemben vett és közismert kisebb csattanással, ami az eseménysor gyors lefolyása közepette sem kelthetett komolyabb zajt. Ennélfogva az elsőfokú ténybeli indokolás mindenben helyes, iratszerű és a bizonyítékok mérlegelése körében az elsőfokú bíróság nem vétett perrendi hibát sem.

A bizonyítékok beszerzése a vádhatóság és a hivatalbóli eljárás körében az elsőfokú bíróság feladata; azok későbbi értékelése, mérlegelése viszont már kizárólag az elsőfokú bíróság monopóliuma. Az elsőfokú bíróság privilégiuma az, hogy megválaszthatja, mely bizonyítékokat fogad el, melyeket miért nem. Ebben azonban szigorú indokolási kötelezettség terheli.

Az indokolási kötelezettségének az elsőfokú bíróság mindenben eleget tett, abban hiátus nem volt tapasztalható, zárt logikai láncot alkotnak az egyes bizonyítékok és ezeket az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel, majd pedig értékelte. A kétségkívül nem a megszokott terjedelmű ítélet tartalmilag mindenben magában foglalja azokat az érveket és indokolási álláspontot, ami megalapozza az első fokú álláspontot és amely egyben megfelelően irányadó a felülbírálat számára is.

Töretlen az ítélkezési gyakorlat abban, hogy megalapozott elsőfokú tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére. Ennél fogva a kismértékű megalapozatlanság kiküszöbölésével mindenben irányadóvá vált tényállás eredménnyel nem volt támadható, mert az voltaképpen nem más, mint az elsőfokú bizonyíték mérlegelő tevékenységet támadja.

Az elsőfokú bíróság tehát helyesen következtetett a megalapozott tényállásból a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény minősítése is törvényes.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság szegényes indokolást adott az alkalmazandó törvény miatt. Nem vetette ugyanis össze az elkövetéskori és az elbíráláskori törvény által a bűncselekményre irányadó büntetési tételeket. Márpedig a büntető törvény hatályának vizsgálatakor a büntetési tételek összevetése az első lépés /BH2015. 269/I./

Megállapítható, hogy mind az elkövetéskori, mind az elbíráláskori törvény a kétszeresen minősülő emberölés büntetése ugyanazon büntetési tételeket rendeli. A Btk. 38. § (2) bekezdés a./ pontjában írt feltételes szabadságra bocsáthatósági szabály miatt viszont nyilvánvaló, hogy az elbíráláskor törvény biztosít enyhébb elbírálást a vádlottra, ezért azt helyesen alkalmazta az első fokú bíróság.

Ami a büntetéskiszabási körülményeket illeti, az ítélőtábla úgy találta, hogy egy kivételével azokat az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel. Tekintettel arra, hogy a vádlott a bűncselekményt megvalósító magatartásával idézte elő saját magának a maradandó fogyatékkal járó sérüléseit, így azokra utóbb alappal nem hivatkozhat, ezért az ítélőtábla annak enyhítőként történt értékelését mellőzte. Így a bűnösségi körülmények között az enyhítők köre szűkült, erre is tekintettel az elsőfokú bíróság által nem hivatkozott 16 év 6 hónapi középértéket jelentős mértékben alulmúló szabadságvesztés kiszabására került sor a vádlottal szemben, aki ráadásul büntető eljárás hatálya alatt követte el a bűncselekményt és a kísérletet nagyon közeliként és komplettként valósította meg, így annak súlya komolyabb, mint azt az első fokú bíróság vélte.

Az ítélőtábla álláspontja szerint a halmazati büntetésül kiszabott szabadságvesztés mértéke inkább enyhe, mintsem súlyos, így annak enyhítésére nem volt indok. A felmentésre vonatkozó fellebbezési kérelmek teljesítése pedig a kifejtettek miatt szóba sem kerülhetett.

Ezért az ítélőtábla a törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy feltüntette a 2017. év március hó 31. napján megtartott nyilvános tárgyalást is, mint a határozat meghozatalának alapját.

A Be. 381. § (1) bekezdés és 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során kirendelt védelmével felmerült bünyügyi költség viselésére, annak mérséklésére nem látott lehetőséget, mert a védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre.

A végzés elleni további fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

Budapest, 2017. év november hó 2. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s.k.
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit s.k.
bíró

A Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.224/2017/9. számú végzése és a Budapest Környéki Törvényszék 11.B.52/2016/54. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. év november hó 2. napján

. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Heckenastné Gerőly Erika
tisztviselő